

MATHILDE HOEKSTRA

**DE
IDEALE
MAN**

**'Een vrouwelijke
variant van Kluun.
Nee, b eter dan
Kluun.'**

Fleur Meijer, columnist bij *VIVA*

|.s

ROMAN

*You're perfect yes it's true, but without me you're only you.
- Faith No More*

1.

Wie zich bij ons wilde voegen moest eerst over een berg handdoeken, luiers, emmertjes, schepjes en kleren heen klimmen.

‘Wijntje?’ De ene moeder hield de fles witte wijn die ze zojuist op de kop had getikt hoopvol omhoog. De andere duwde me alvast een glas in handen. Ze keek erbij alsof ze niet wist of ze nou moest lachen of huilen.

Ik kende dat gevoel maar al te goed. Het leek me fantastisch om zo’n moeder te zijn die altijd de juiste dingen zegt en doet, die evenwichtig en liefdevol is, geduldig en een baken van rust. Maar hoe harder ik het probeerde, hoe moeilijker ik de drank kon weerstaan.

‘Dat haalt de scherpe kantjes er vanaf,’ zei moeder nummer twee.

Ik nam het glas aan en liet het volschenken. Daarna leunde ik tevreden achterover, mijn ellebogen op de Petit Bateau handdoek die ik – net zwanger van Keet - in Parijs had gekocht.

Uit mijn tas stak een Vrij Nederland. Die had ik meegenomen van mijn freelance klus bij Weekbladpersgroep. Die uitgeverij was zo hard bezig geweest met het winnen van Tegels, dat ze de digitale slag volledig hadden gemist. Aan mij de taak om te redden wat er te redden viel. Maar met een uitgever die niet inzag waarom drie bezoekers per uur op de website ernstig was, viel dat nog niet mee.

‘Is dat de nieuwste?’ vroeg moeder nummer één.

Hoewel ik er de afgelopen weken nog niet aan toe was gekomen en het dus goed mogelijk was dat er alweer een nieuwe editie was uitgekomen, knikte ik.

‘Mag ik ‘m na jou?’

Van alle moeders in het dorp was zij de enige die ook een voorkeur had voor dit soort bladen boven de Viva, Jan of Linda. Ik verdacht haar ervan dat ze slimmer was dan de rest. Wat misschien meteen verklaarde waarom zij, net als ik, verschrikkelijke heimwee had naar de stad.

Ze ging naar hockey, dronk koffie met andere moeders, was een graag geziene gast op iedere verjaardag. Maar of ze gelukkig was? Ze zuchtte de hele dag over de kinderen en klaagde steen en been over haar vent die altijd weg was.

Nog een overeenkomst. Maar daar zei ik nooit wat van. Niet tegen haar. En niet tegen Taeke. Ik had mezelf wijsgemaakt dat het zo hoorde, net als in *Leaving Las Vegas*. Nicolas Cage drinkt zich dood, zij is een hoer. Maar ze proberen elkaar niet te veranderen. Want liefde is acceptatie.

Ik bladerde naar de *Republiek der Letteren* en beloofde dat ik 'm aan haar zou geven zodra ik dat onderdeel uit had. Politiek interesseerde me toch niet.

'Echt zo'n suf blad voor linkse intellectuelen,' bevestigde moeder drie het vooroordeel dat ik van haar had.

Maar terwijl ik in haar vriendelijk lachende gezicht keek, wist ik ineens niet meer wie het beter voor elkaar had. Zij, van wie gehouden werd zoals ze was. Of ik, die twee universitaire studies had afgerond en alles deed wat er van haar verwacht werd voor Jan Lul.

Wat deed ik verkeerd? Waarom kon er van mij niet gehouden worden? Terwijl ik daarover nadacht, nam ik een grote slok. De wijn brandde in mijn maag. Het zand dat op het oppervlak had gelegen, knarste tussen mijn tanden. Toch smaakte het er niet minder om.

'Mama, kijk eens!'

Keet rende naar me toe. Haar nieuwe bikini stond leuker dan ik dacht. Die gekleurde strepen op dat perfecte lijfje deden het goed. Haar vriendinnen waren minder goed bedeed. De ene had nu al last van overgewicht, net als haar vader. De ander droeg een dikke uilenbril en had een vormeloos lichaam.

Hijgend stond ze voor me en hield de rode emmer schuin voor mijn gezicht.

Ik keek over de rand en zag behalve bruin water alleen nog iets glinsteren dat op een rochel leek.

‘Gadverdamme, wat goor.’

‘Dat is helemaal niet goor,’ zei Keet verongelijkt. ‘Dat is Japie Kwal.’

Waarom kon ik nou nooit eens zeggen: goed zo Keet, wat leuk dat je een kwal hebt gevangen! Hoe heb je hem opgeraapt? Was je niet bang om gestoken te worden?

‘Wat stoer van jullie,’ zei de aardige moeder. ‘Ik had ‘m niet durven pakken, hoor.’

‘Laat Japie maar snel vrij,’ zei ik pinnig, alsof het een stijlbreuk was als ik nu ineens ook de *good cop* ging uithangen. ‘Anders gaat ‘ie dood.’

Keet deed alsof ze me niet hoorde.

Ik schroefde mijn glas in het zand, pakte de tube zonnebrand uit mijn tas en trok haar aan haar bovenarm naar me toe. Met mijn mond haalde ik de dop eraf, kneep in de tube en begon te wrijven. De zonnebrand was zo dik dat het net zelf leek - en zo smeerde het ook.

‘Begrijp jij dat nou?’ zei de slimme moeder toen ze zag hoeveel moeite het me kostte om alle lichaamsdelen ermee te bedekken. ‘Ze hebben er al zo’n hekel aan. En dan maken ze die crème zo...’ Ondertussen pakte ze mijn Vrij Nederland van de handdoek en begon erin te bladeren. ‘Hoe deden onze moeders dat?’

‘Dat deden ze niet,’ meende de aardige moeder. ‘De jaren ’70 waren veel relaxter, joh. Wij werden gewoon de hele dag in de box gezet.’

‘Het is onze generatie die kleine narcisten van ze maakt,’ mompelde de slimme moeder terwijl ze een bladzijde omsloeg.

‘Ik ben geen Narcis,’ zei Keet terwijl ze zich probeerde los te rukken. ‘Hou op, mam! De zon schijnt niet eens!’

‘Ze heeft een punt,’ gaf de aardige moeder toe, terwijl ze met een frons in haar voorhoofd omhoog keek.

‘Nee toch?’ De Vrij Nederland moeder zette haar Ray-Ban Wayfarer op het puntje van haar neus. In de glazen hadden zich donkere wolken samengepakt.

Toen ik ons alledrie tegelijk naar de fles wijn zag kijken, wist ik dat we hetzelfde dachten. Het was een gekmakende, paniekerige gedachte: hebben we nog wel genoeg tijd om die fles leeg te drinken?

Dat hadden we niet. De eerste druppels spatten al uiteen op onze benen. Ze waren groter en dikker dan gewoonlijk – de druppels, niet onze benen. Het belooft een korte maar hevige bui te worden, waarna de lucht meteen weer zou opentrekken. Konden we ergens schuilen? Ik keek om me heen. Die ene parasol was net groot genoeg om de tassen onder te verstopten. Een andere werd opgetild door de wind die ineens opstak en rolde nu willoos over het zand.

Snel rolden de andere moeders hun handdoeken op, ze trokken hun afgeknipte spijkerbroeken over hun billen en zetten hun beide handen aan de mond. ‘Jongens, kom dat water uit, we gaan!’

‘Kom,’ spoorden ze mij aan. ‘Onweer is gevaarlijk.’

Met Lieve huilend op mijn arm en een tas vol natte handdoeken strompelde ik even later achter ze aan naar de boulevard, waar het dak van mijn Golf net zover open stond als de mond van Keet die met uitgestoken tong de zure regen opving.

Ik zette Lieve op de grond. Ze begon te stampvoeten. Stak haar armen uit. Wilde weer opgetild worden. Er kwam een scooter aan. Als ze maar niet ineens zouden oversteken. ‘Dicht bij de auto blijven!’

Terwijl ik de handdoeken op de natte bank legde en de tassen in de achterbak zette, de stoel naar voren klapte en de kleintjes liet instappen, bedacht ik me vol schaamte dat ik voet bij stuk had moeten houden. Dat ik Taeke niet zomaar had moeten geven wat hij wilde hebben: kinderen.

Wat hadden Keet en Lieve aan een moeder die soms wel adequaat reageerde op hun behoeftes, maar soms ook niet? Moesten ze zich aan mij vastklampen of konden ze me maar beter afweren? Ik was onbetrouwbaar. En Taeke te weinig thuis om het te kunnen zien, laat staan in te grijpen.

‘Mijn billen worden nat,’ zei Lieve toen ze op de achterbank ging zitten.

Dat gevoel van falen. Non stop falen. Waarom was ik eraan begonnen? Ik had het leven van mijn dochters al verpest nog voor het goed en wel was begonnen. En dan moest ik vanavond ook nog uit. Weer drinken. Weer roken. Weer mezelf naar de vernieling helpen.

‘We gaan straks lekker in bad bij oma,’ zei ik tegen beter weten in.

‘Moeten we nou alweer naar oma?’ zei Keet.

‘Ik heb een feestje.’

‘Dan kan papa toch thuisblijven?’

Ik lachte.

‘Van wie is het feestje?’ wilde Keet nu weten.

‘Van Elvis.’

‘Waarom noem je haar eigenlijk Elvis, mam?’

Ik wilde literatuur studeren. Maar mijn moeder voorspelde een leven in armoede en stuurde me naar de faculteit der rechtsgeleerdheid. Daar had ik Emma leren kennen.

Ik zag ons weer zitten, vijftien jaar jonger nu, studerend op die aluminium tuinstoelen in mijn appartement aan de gracht.

Zij, steevast met haar rechterbeen opgetrokken, arm om haar knie, brandende peuk in de mond, Beau Monde op tafel.

Ik tegenover haar, met mijn neus in het wetboek, terwijl ik alle zinnen onderstreepte met gele marker maar er nog niet één kon onthouden.

‘Emma luisterde altijd naar Tarkan, de Turkse Elvis.’

Als we niet naar muziek luisterden, zaten we urenlang zwijgend naast elkaar. Of we praatten aan een stuk door. Soms trok ze haar sokken uit, zomaar uit het niets, en begon aan haar tenen te pulken. Haar nagels schoot ze gewoon weg, de kamer in. Van niemand kon ik zulke dingen hebben, behalve van haar.

‘Mag ik mee?’ vroeg Keet.

‘Het begint pas laat, als jullie allang in bed liggen.’

‘Ik wil ook wel eens opblijven.’

‘Die tijd komt vanzelf.’

Ik zei dezelfde dingen als mijn moeder, op dezelfde toon, alsof ik zelf niet meer bestond maar haar was geworden.

‘Trouwens, heb je Japie nog vrijgelaten? Die nemen we niet mee naar huis, hoor.’

Ze schaterde het uit.

‘Nee, nee, nee! Kwallen horen in de zee.’

‘Dat rijmt!’ riep Lieve.

‘Ik neem hem niet mee naar binnen, mama,’ stelde Keet me gerust. ‘Hij gaat naar het dierenhotel.’

Ik keek over mijn schouder en zocht naar de emmer. Die stond ondersteboven op de donkergrijze mat van mijn oude cabrio. De ingehouden woede kroop als slechte wijn omhoog. ‘He verdomme Keet!’ bulderde ik. ‘Wat zei ik nou? Denk je soms dat ik het voor niets zeg? Kun je dan nooit eens luisteren?’

Iemand toeterde.

Ik richtte mijn norske blik weer op de weg. ‘Het is toch niet te geloven? Dat kind flikkert gewoon die emmer om, ligt er een kwal op de grond, blijft ze

gewoon lekker zitten. Welja, tuurlijk, dan doe je lekker niks. Het is toch niet jouw auto...'

Keet verroerde zich niet. Dat maakte me nog bozer. 'Nou, waar wacht je nog op? Zou je dat beest niet oprapen?'

Ik keek woest over mijn schouder. En schrok.

Keet zat in elkaar gedoken op de achterbank, ze probeerde zich zo klein mogelijk te maken, durfde me niet eens aan te kijken. Haar onderlip trilde.

En abrupt werd ik overspoeld met spijt. Wat was ik toch een klotemoeder. Waarom had ik geen geduld? Waarom kon ik de dingen niet met wat meer humor benaderen?

'Nou, stil maar.' Ik keek snel uit het raam en toen ik zag dat er geen auto voor me reed, legde ik mijn hand onhandig op haar hoofd. 'Het geeft niet. Zo bedoelde ik het nou ook weer niet. Sorry hoor. Hé... sorry, meis. Mama heeft de laatste tijd gewoon een beetje veel aan haar hoofd.'

Mama had geen reet aan haar hoofd. Mama was gewoon boos omdat ze haar wijn niet had kunnen opdrinken. Omdat ze haar blaadje niet had kunnen lezen. Omdat niets ging zoals ze wilde.

Ik moest echt iets aan mezelf doen, stabiel worden, evenwichtig, liefdevol, betrouwbaar – want als ik zo doorging zou ik dat meisje voorgoed beschadigen. En dat was wel het laatste wat ik wilde. Maar eerst moest die kwal de emmer in. Ik parkeerde voor het huis en draaide me om. 'Zullen we Japie dan maar naar zijn hotelkamer brengen?'

Keet zat met haar armen over elkaar op de achterbank en keek me vanonder haar donkere wenkbrauwen boos aan. 'Nou hoeft het al niet meer.'

Hoezeer ik mezelf ook haatte, ik kon er niets aan veranderen. Het was alsof mijn batterijen op waren. En ik toch moest geven. Altijd maar moest geven. Terwijl er niets te geven was.

Toen ik weer opkeek zag ik de tranen over haar wangen rollen. ‘Ik durf ‘m niet te pakken.’

Ik stapte uit en ging naast haar op de achterbank zitten.

‘Hoe heb je ‘m net dan gepakt?’

‘Met een schep,’ snikte ze.

‘Nou, dan proberen we dat nu toch weer?’

Met een paars Hello Kitty schepje probeerde ik de kwal op te rapen. Keet keek over mijn schouders mee en gaf me aanwijzingen. ‘Nee, niet zo, dan scheuren zijn benen eraf!’

Na drie pogingen lag Japie erin.

2.

Omdat ik mijn moeder niet het gevoel wilde geven dat ik haar alleen wist te vinden als ik een oppas nodig had, dronken we eerst een kop koffie. Zoals gewoonlijk was ze vergeten wat ik erin had. ‘Suiker en melk?’ raadde ze.

‘Alleen suiker.’

‘Ik onthou het nooit.’

‘Je hebt ook zoveel kinderen.’

Zeven om precies te zijn. Ik was de middelste en de meest onzichtbare van allemaal. Mijn moeder zei dat het kwam omdat het met mij altijd goed ging, de andere kinderen hadden haar altijd harder en meer nodig dan ik. Zij konden het niet alleen. Ik wel. Ik was sterk.

‘Wat ben je zwart vandaag,’ merkte ze op toen ze de koffie voor me neerzette.

Ik keek naar beneden. Ik droeg een strakke, zwarte spijkerbroek, het lamswollen truitje dat ik in New York had gekocht – ook zwart, inderdaad. Mijn limited editions Nikes en het zwarte leren jasje uit Málaga. ‘Dit lag bovenop.’

‘Heb je wel zin?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Waarom ga je dan?’

‘Omdat het mijn beste vriendin is. En omdat ze jarig is.’

‘Zorg je ook een beetje voor jezelf? Je rent altijd maar van hot naar her. Jij bent de moeder van die kleintjes. Als jij instort, stort alles in.’

‘Ik stort niet in.’ Ik was Evelien de geweldige. Ik kon alles aan.

‘Totdat het gebeurt,’ zei ze.

Ik dronk de koffie in een teug op, gaf mijn moeder een kus op haar voorhoofd en beloofde de kinderen volgende morgen op te halen. ‘Voor acht uur ben ik er.’

‘Mag ook later hoor. Kun je een keer uitslapen.’

Het was lief bedoeld maar Keet moest om half negen hockeyen. Hoewel ik haar liever op de scouting had gedaan, had haar juf hockey geadviseerd. Alle meisjes uit haar klas zaten erop. Dat zou voorkomen dat ze een outcast werd.

Net als haar moeder, dacht ik meteen.

Dat ze twee keer in de week moesten trainen en ieder weekend om kwart voor zeven moesten verzamelen, had de juf er niet bij gezegd. Dat de trainers tegen de kinderen schreeuwden omdat ze moesten presteren alsof ze onderdeel waren van het Russisch nationale ballet ook niet.

Misschien was dat maar beter ook. We leefden nou eenmaal in het Westen en daar telde je alleen mee als je presteerde. Als je meekwam met de rest. In het gareel paste. Niet opviel. Als kleine soldaten in een vroeg kapitalistisch leger.

Trouwens, als ik Taeke mocht geloven was het nog een godswonder dat ze was toegelaten. Kennelijk stonden de meeste kinderen al vanaf hun geboorte op de wachtlijst van de hockeyclub en ging er aan toelating nog heel wat gelobby vooraf.

Wij mochten van geluk spreken. Er waren ook ouders wier kinderen er niet op mochten. Sommigen hadden huilend voor de deur van het clubhuis gestaan, want de afwijzing impliceerde nogal wat. In ieder geval een sociale achterstand die niet meer in te halen was.

‘Keet moet om half acht hockeyen,’ mompelde ik vermoeid.

‘Dan sla je toch een keer over?’

‘Vorige week al gedaan.’

Des te gelukkiger was ik als ik weer even naar de stad mocht. Daar mocht je zelf weten in welke kringen je je begaf. Daar oordeelde niemand over je. In Amsterdam voelde ik me licht – daar kon ik mezelf zijn.

Het was druk bij Finch. Toch kon ik Elvis’ vrienden er zo tussenuit pikken. Aan de bar stond de nachtvlinder die zo graag uitging dat ze na vier jaar studeren nog altijd geen studiepoint had gehaald. Maakte het uit? Ze lachte altijd. En was de leukste van haar vriendinnen.

Dat vond ook de gast die eruit zag als The Fonz en zich al net zo gedroeg. Ze praatten alsof ze elkaar al jaren kenden.

Achterin, bij de toiletten, stond een vriendin die uit een puissant rijke familie kwam. Zij leek o zo keurig, deed alles volgens het boekje, studeren, trouwen, kinderen krijgen, maar als ze haar mond opentrok, viel mijn mond ook vanzelf open, zo kon zij vuilbekken.

Nee, aan de entourage lag het niet. Wel aan mij. En aan die verrekte *small talk* die ik pas over mijn lippen kon krijgen als ik vier Gin-Tonics had weggezet. Dus bestelde ik dat mixje, plantte een zoen op Elvis’ voorhoofd, overhandigde haar de fles port die ze van me had gevraagd, zwaaide even

naar de nachtvlinder en The Fonz en haastte me naar buiten. Om na een half pak sigaretten weer naar binnen te gaan.

Toen ik me omdraaide, botste ik tegen een jongen op die me zo hondsbrutaal aankeek, dat ik me ogenblikkelijk afvroeg of ik iets verkeerd had gedaan. Dat gevoel had ik wel vaker, maar meestal beperkte het zich tot politieagenten of andersoortige autoriteiten. ‘Kennen wij elkaar?’

‘Ja,’ zei hij stellig. ‘Wij kennen elkaar.’

Hij had slimme ronde ogen, een donkere baard en woest haar. Als ik hem kende, moest ik me alleen nog zien te herinneren waarvan. Ik ging in geen jaren meer uit en in ons dorp liepen zulke duistere figuren niet rond. Hij leek nog het meest op een DJ die ik ooit had geïnterviewd. Dus vroeg ik of hij soms een DJ was. Wat hij bevestigde. ‘Ja?’ herhaalde ik verbaasd.

‘Misschien ken jij háár wel,’ zei Elvis ineens. ‘Van haar boek.’

Hij had haar gehoord maar weigerde zijn aandacht te verleggen. ‘Heb je een boek geschreven?’

Liever sprak ik er niet meer over.

‘Waar gaat het over?’ wilde de jongen weten.

‘Een psychopaat,’ antwoordde Elvis.

Ik wierp haar een afkeurende blik toe.

Ineens legde ze haar hoofd op mijn borst, als een zuigeling. Zelfs op haar Louboutins was ze twintig centimeter korter dan ik waardoor het me geen moeite kostte mijn arm om haar heen te leggen.

Ik trok geen conclusies uit haar aanhankelijke gedrag, behalve dat ze wellicht dronken was. Haar verjaardag was ten slotte al even gaande – ik was pas rond tien uur binnengekomen. Al leunend tegen mijn zwarte lijf, grabbelde ze wat in haar Louis Vuitton, de handtas die wij gekscherend tot hutkoffer hadden gedoopt, gleeed weg, deed een stap naar achteren, toen naar voren en viel. Toen ze overeind kwam, zag ik dat haar ogen traanden en haar onderlip trilde.

‘Huil je nou?’

Ze wapperde met haar hand voor haar gezicht en trok een grimas. ‘Er zit rook in mijn oog.’

Ik fronsde.

‘Heb je die klootzak gezien?’ vroeg ze.

Als mijn moeder me iets had geleerd, was het wel dat ik me nooit moest mengen in de liefdesperikelen van een ander en me al helemaal niet moest laten laten verleiden tot het doen van uitspraken die ik later niet meer ongedaan kon maken. Dus vroeg ik welke klootzak ze precies bedoelde.

‘*The one and only.*’ Er kwam rook uit haar neusgaten.

Ik haalde mijn schouders op en keek voor de vorm om me heen. *Play dumb.* Werkt altijd. ‘Net stond hij hier nog.’

‘Met dat wijf zeker.’

Ik had geen wijf gezien. En als ik er al een had gezien kon ik me niet voorstellen dat er iets tussen hen zou hebben gespeeld. ‘Wijf?’ herhaalde ik dom – dit keer niet gespeeld.

‘Ja, die lul staat al de hele fakking avond met een fakking wijf te lullen.’

‘Wees blij dat er iemand naar hem omkijkt.’

De jongen stond nog steeds bij ons. Hij zei niets maar keek ademloos toe hoe Elvis haar gal spuwde. Omdat het onbeleefd was nog langer door te praten zonder hem ook een plek in het gesprek te geven, stelde ik hem voor aan Elvis. Andersom kon ik haar niet vertellen hoe hij heette.

Hij stak zijn hand uit. ‘Gefeliciteerd,’ zei hij zonder zijn naam te noemen. ‘Je bent vandaag jarig, toch?’

Elvis keek naar zijn uitgestoken hand dat als een stompje in de lucht hing. Toen draaide ze zich weer om naar mij, vastbesloten haar gram te halen. ‘Dat doe je toch niet? Je jarige vriendin alleen achterlaten in de kroeg!’

‘Misschien zit hij gewoon even op de wc? Net stond hij hier nog.’

Elvis wilde het niet horen. ‘Hij heeft de pinpas bij zich,’ begon ze. ‘Mijn geld, de huissleutels, de autosleutels, alles!’

Ik vroeg me af wat er dan in vredesnaam in die hutkoffer van haar zat, maar voor ik het kon vragen, was de jongen me voor. Hij had zijn hand in zijn broekzak gestoken en er snel wat briefjes van vijftig uit gegrist die hij nu voor haar omhoog hield. ‘Is dit genoeg?’

Dit keer zag Elvis zijn hand wel. ‘Nu vraagt iedereen zich ook nog af wie die janker is... Maar het is mijn verjaardag, dus ik betaal.’ Toen flikte ze boos haar peuk op de grond en beende weg.

‘Dat is Elvis,’ zei ik terwijl ik haar lachend nakeek.

De jongen keek me aan als betoverd. ‘Ga je mee naar een hotel?’

Ik verslikte me in mijn Gin-Tonic.

Hij nam het niet terug, zei zelfs niet dat het een grapje was. Wel voegde hij eraan toe dat ik mocht kiezen én dat hij alles zou betalen. Hoewel het ongehoord was, zoiets voor te stellen aan iemand die je net had ontmoet, was het toch ook vleierend. Nee, dacht ik gelijk daarna. Het is een test. Hij wil weten wat voor vlees hij in de kuip heeft. Nou, het antwoord was simpel: er was geen vlees. En ook geen kuip. ‘Ik vraag het even aan mijn verkering.’

‘Heb je verkering?’ vroeg hij.

Ik knikte. ‘Al tien jaar.’

‘Kinderen?’

‘Twee.’

‘Gelukkig?’

‘Dolgelukkig.’

‘Wat maakt jullie relatie zo leuk?’

‘We kunnen met elkaar lachen.’

‘Funny doesn’t get you laid.’

‘Wat zeg je?’

‘Of de seks ook goed is.’

Was dat mogelijk na tien jaar?

‘Als de seks niet goed is, kun je wel inpakken.’

Ik beet op mijn lip.

‘Daar hoef je niet van te schrikken.’ Hij legde zijn hand bemoedigend op mijn schouder. ‘In een lange relatie hebben weinig mensen nog goede seks.’

‘Maar dan gaan ze nog niet met een wildvreemde naar een hotel. Dat lost niets op.’

‘Evalueren doen we achteraf, oké?’

Ik lachte. Wat een gek.

‘Naar welk hotel gaan we?’ drong hij aan.

Het was zo schaamteloos dat het roekeloos was.

‘Ik denk er nog even over.’

‘Je moet niet denken. Je moet voelen. Het verstand weet niets.’

‘Heb je dat van Oprah?’

‘Oprah heeft gelijk. We kunnen ook een film kijken? Of we gaan in bad.’

Ik zag mezelf al zitten met die praatjesmaker.

‘Vind je mij knap?’

Knap was niet het woord.

‘Dus je vindt me knap,’ concludeerde hij.

‘Fascinerend,’ zei ik.

‘Je schrijft,’ zei hij.

‘Het is een hobby,’ verbeterde ik hem. ‘Zoals sommige mensen postzegels verzamelen of aan bloemschikken doen.’

‘Dus je bent een gevoelsmens.’

Ik leefde zonder diepe dalen en grote hoogten omdat een gezinsleven dat nou eenmaal met mensen deed. Maar hoe kon ik dat uitleggen aan zo’n vrijbuiters? Geluk was je mislukkingen accepteren en toch genieten van je dag.

‘Ken je *Eyes Wide Shut*?’ probeerde ik. ‘Dan herinner je je vast die scene nog, waarin Nicole vertelt dat ze het met een matroos wilde doen. Alleen het idee maakte hun relatie in de ogen van haar man al minder waard. Een leugen zelfs.’

Terwijl ik het zei, vroeg ik me af of Taeke net zo zou reageren zoals Tom Cruise in de film had gedaan. Of hij dan ook volledig zou ontsporen. Om eerlijk te zijn kon ik me daar niets bij voorstellen. Daarvoor was Taeke veel te rationeel.

‘Als ik seks met iemand heb,’ begon de jongen, ‘dan moet ik daarna weer afspreken, berichten sturen...’ Hij sprak het uit alsof het hem een jaar van zijn leven kostte. ‘En daar ben ik niet zo van.’

Met het voorbeeld van *Eyes Wide Shut* wilde ik juist aantonen dat vreemdgaan niet om de fysieke daad gaat maar de gedachte die daaraan voorafgaat. En nu was dit figuur bang dat ik sms’jes van hem wilde ontvangen na de seks? Ik wilde juist zeggen dat we helemaal niet met elkaar naar bed zouden gaan.

Hoe arrogant was het eigenlijk om iemand eerst mee te vragen naar een hotel en de verwachtingen meteen te managen? Waren er echt vrouwen die daarvoor gingen? Of kreeg hij meestal een klap in zijn gezicht? ‘Dus je wilt wel neuken,’ vatte ik het nog een keer samen, ‘maar niet sms’en?’

Hij knikte.

‘Daar heb je hoeren voor,’ zei ik.

Hij stak zijn rechterhand op, alsof hij moest terechtstaan in een Amerikaanse film, en schudde resoluut zijn hoofd. ‘Nee, nee,’ zei hij. ‘Dat doe ik niet meer.’

Vooraf de laatste twee woorden bleven hangen.

‘Ik ga alleen nog naar voor het échte werk. De Champions League. Er kleeft toch een verhaal aan.’

Welke man durfde ronduit toe te geven dat hij naar de hoeren ging? En aan wie kleefde er dan precies een verhaal? ‘Aan die hoeren?’ vroeg ik. ‘Of aan jou?’

‘Aan allebei. Dus. Zeg het maar. Welk hotel?’

‘Geen enkel hotel. Niet als hoer en niet als Champions League.’

Hij deed alsof hij me niet gehoord had. ‘Nou?’

‘Ik ben nog niet klaar met denken.’

‘Voélen moet je. Anders blijf je een zombie.’

Had ik gezegd dat ik een zombie was?

Ineens stond The Fonz tussen ons in. Hij sloeg zijn armen om ons heen en vroeg of het gezellig was. Ik lachte schaaapachtig. De jongen die met mij naar een hotel wilde maar wiens naam ik nog niet eens kende, keek hem boos aan.

The Fonz was niet bang voor hem. ‘Heb je een peukie voor me?’ probeerde hij.

‘Ik rook niet.’

‘Wat zit er dan achter je oor?’

De jongen haalde zijn schouders op.

The Fonz keek me onderzoekend aan, alsof hij wilde weten of ik gered moest worden van die sukkel met die sigaret achter zijn oor. Ik glimlachte om te zeggen dat het oké was, haalde een sigaret uit mijn eigen pakje en gaf hem er ook een. We praatten wat over zijn liefdesleven, daarna over zijn werk: Op beide vlakken hield hij de variatie erin.

De praatjesmaker, die nog altijd niet van mijn zijde was geweken, had geen zin meer om zwijgend toe te kijken hoe The Fonz en ik over koetjes en kalfjes praatten. ‘Wat is je nummer?’ brak hij in.

‘Je was toch niet van de smsjes?’ antwoordde ik.

The Fonz flikte zijn peuk weg en ging weer naar binnen.

‘Je nummer,’ drong de jongen aan.

‘Ik heb net een nieuwe, ken ‘m nog niet uit mijn hoofd.’

‘Bel me, dan heb ik je nummer.’ Nog voor ik mijn telefoon uit mijn achterzak had gehaald, begon hij de nummers die ik moest intoetsen al op te zeggen: ‘06 – 13...’

Ik zwaaide met mijn mobiel voor zijn gezicht. ‘Leeg.’

‘Zit je op Facebook? Want dan vind ik je wel.’

Net toen ik dacht dat Elvis niet meer zou terugkomen omdat ze met haar verloofde aan het bekvechten was, stond ze ineens weer tussen ons in. Ze gaf de jongen zijn Gin-Tonic en zette die van mij op de vensterbank.

‘Heb je vuur?’

Ik klopte met mijn handen op mijn zakken en schudde van niet.

Ze draaide zich om. ‘Jij dan?’

De jongen pakte de sigaret van achter zijn oor vandaan en stak ‘m in zijn mond. ‘Een droogkroketje. Doe ik alleen om stoer te zijn.’

Ze keek naar hem alsof hij van een andere planeet kwam. Hij keek terug. Toen pakte hij haar kin vast, duwde haar gezicht iets omhoog zodat haar wangen in het licht zaten en begon te vegen. ‘Weet je wat het is,’ zei hij terwijl de uitgelopen mascara op haar gezicht steeds lichter werd. ‘*The magic of life* laat zich pas zien als je héél diep bent gegaan. Je moet echt tot op de bodem. En wat zich dan aan je onthouwt, is een wonder.’

Elvis - die hem tot nu toe had laten begaan - barstte in lachen uit. ‘*The magic of life?*’ herhaalde ze. Verbijsterd keek ze naar mij. ‘Wie is deze joker?’

Ik lurkte wat aan het rietje in het glas Gin-Tonic en keek hem vragend aan.

‘Ik heet Kees.’

Ik legde mijn hand in de zijne en merkte ineens hoe wankel ik op mijn benen stond. Kon ik nog voor die hotelkamer gaan? Of voor een stevige portie shoarma?

‘Ik ga ervandoor, Elvis,’ lispelde ik.

‘Wat? Nu al?’ protesteerde ze. ‘Het is half drie!’

‘Keet moet morgen hockeyen.’

‘Laat Taeke ook eens wat doen.’

‘Die heeft een golftoernooi.’

‘Net elf dagen Mongolië... Die vent van jou doet ook maar.’

‘Rij je mee?’

‘Naar dat dórps zeker?’

‘Ja. Je roes uitslapen. Slaap is de enige echte *magic of life*.’ Dat laatste zei ik meer tegen Kees dan tegen haar. Maar toen ik me omdraaide, constateerde ik met pijn in mijn hart dat hij weg was.

‘Ah, toe?’ dramde Elvis door. ‘Blijf nog even. Ik ben maar één keer jarig, ten slotte. We slapen in het Krasnapolsky. Ik betaal.’

Ik dacht aan een hotel met een vreemde. Aan een bad. En een film. En seks. Zoals mensen van mijn leeftijd seks hebben. Toen dacht ik aan Tom Cruise in *Eyes Wide Shut* en aan de meisjes. ‘Ik moet gaan, schat. Dank voor het feestje. Ik heb genoten.’

‘Ja,’ zei ze mistroostig. ‘Jij wel.’

‘Ik bel je morgen.’

‘Maar je gaat nu toch niet rijden?’ riep ze me na. ‘Beloof me dat je een taxi pakt!’